

Infrarødt foto af 1000 meter høj super-varm "dust-devil" bestående af et mix af svovldioxid, gas og vulkansk aske. Nok ikke safe for flight (Foto: Nicarnica Aviation)

Foto af vulkanen. Af hensyn til egen sikkerhed fløj vi selvfølgelig ikke ind over krateret eller i den store sky af gas og aske.

Svifflugfélag Akureyrar

For lidt over et år siden havde vi et stort vulkanudbrud nord for Vatnajökull-gletcheren her på Island.

Min klub er i Akureyri i det nordlige Island, og vulkanen var bare 100 km fra flyvepladsen. Vores Super Dimona var dermed adgangsbilletten til en fantastisk mulighed for at se naturens kræfter.

En af mine elever, Jonas Hallgrímsson var for nyligt gået solo på Dimonaen, og han spurgte mig, om jeg havde lyst til at flyve med på „vulkanflyvning“ som safety pilot, hvilket jeg accepterede.

Så afsted det gik over de indre islandske fjeld og hvad der lignede Mordors hjerte (fra Lord of the Rings, red.) Da vi kom nærmere på vulkanen blev vi overraskede over det store antal flyvemaskiner i luften. Det var tydeligt, at det var lokale „opportuniste“ som fløj med turister, der også ville opleve vulkanen. Vi svingede rundt et par gange og tog mange billeder – en stor oplevelse.

Da vi havde fået nok, blev vi enige om at forsøge at flyve på den kraftige termik som kom fra de store lava-flows; hvorfor ikke?

Så vi fløj downwind på eventyr til lava-flowet. Da vi ramte „termikken“, oplevede vi en ekstrem turbulens og Dimonaen blev rusket op og ned med en kraft, som jeg aldrig har oplevet før. Jeg har fløjet bølger mange gange, og er derfor vant til rotorere. Men dette fænomen var anderledes og mange gange kraftigere. Vi blev dog ikke flyvesyge! Turbulensen var enorm, og vi fortsatte i samme retning i håbet om, at vulkan-termik har den samme struktur som „sol-termik“. Vores stædighed blev dog belønnet få sekunder senere, da vi fik et kæmpe løft opad.

Varioen viste 5 m/sek. – den var med andre ord maxet ud og med viseren som limet fast til stoppet – stiget var helt sikkert meget

mere. Instinktivt svingede jeg rundt og efter to cirkler ramte vi „skybasen“ og måtte bremse os ud med maksimal fart for at komme ned igen.

Vi undgik at blive suget op i skybasen igen, og vi fokuserede på ikke at komme i det kraftige stig igen. Efter et stykke tid satte vi igen kursen mod nord og vores flyveplads. Den vulkanske sky af gas og aske bevægede sig mod nord, og var vores „wingman“ på vejen hjem.

Men efter en stund oplevede jeg, at min øjne ikke fungerede helt optimalt. Jeg bevægede mit hoved, og det var som om, at mit syn var forsinket i med et sekund! Oplevelsen var som at være påvirket af medicin eller noget. Jeg spurgte min co-pilot Gunnar om han var ok. Men han oplevede ingen problemer. Vi foretog en kursændring for at komme længere bort fra aske-skyen og efter kort tid var jeg ok igen. Jeg tror, at det var gasserne fra vulkanen som påvirkede mit syn (og sikkert andre vigtige parametre for at flyve sikkert som pilot!)

Vi landede sikkert – en oplevelse rigere. I øjeblikket opererer vi flyveklubben helt normalt, og vi har ingen ambitioner om at opleve endnu et vulkanudbrud.

Jeg så senere billeder, som dokumenterer, at der findes "enorme dust-devil-agtige flows af super-varm gas som stiger op til 1000 meter fra dette vulkanudbrud. Den termik skal man nok ikke forsøge at udnytte ...

Red-hot Lava flows = voldsom termik

- Sigtryggur „Zippo“ Sigtryggsson